

[Carsten Andersen]

Jeg synes, det er fantastisk, at regeringen i sit forslag igen bruger udtryk som »god sygehusstandard«, når regeringen i et svar til Retsudvalget måtte krybe til korset, om jeg så må sige, og indrømme, at »god sygehusstandard« var, hvad man kunne tage rundt i landet og se. Det var det, der eksisterede i dag, fordi man ikke ville lægge noget økonomi i det. Så er det begreb jo fuldstændig indholdsløst, for så kan man jo i stedet sige: Jamen vi ønsker, at tingene skal være, som tingene altid har været.

Vi mener også, at medicineringen og det, at man stadig væk, hvis man er indlagt på et psykiatrisk hospital, kan blive undergivet tvangsmedicinering og tvangsbehandling, er meget uheldige ting. Og de bliver gentaget, selv om der under udvalgsbehandlingen var meget stærke røster imod disse ting fra en lang række fagligt kompetente side.

Og så savner vi altså i ministerens forslag vores egen § 24. En stor del af Kallehauge-udvalgets grundlag for at sende disse ting frem var jo forslaget om, at man fik forbedret de materielle forhold på de psykiatriske hospitaler, og jeg kan ikke forstå, at hr. Fischer kan stå frem og fremhæve Kallehauge-udvalget for den grundige behandling, når man har udeladt den meget væsentlige ting af Kallehauge-udvalgets forslag her i regeringens forslag.

Bjørn Elmquist (V):

Det emne, vi har på dagsordenen i dag, frihedsberøvelse af folk på grund af deres psykiske habitus, er et ganske afgørende spørgsmål, der ikke kan betegnes som mindre end et menneskerettighedsspørgsmål. Der er rigtig mange mennesker i Danmark, som føler, at deres rettigheder som borgere i et retssamfund er blevet gået for nær ved den behandling, de er blevet udsat for. Og der er slet ingen tvivl om, at det rent objektivt er meget indgribende foranstaltninger, vi her taler om.

Der er da heller ingen tvivl om, at jo mere repressivt og intolerant et samfund er, jo mere ensidigt det er, desto flere folk ser man tvangsindlagt på psykiatriske klinikker og hospitaler. Vi behøver ikke at kigge ret langt ud i verden omkring os, før vi finder slående og uhyggelige eksempler derpå.

Det lovforslag, som justitsministeren har fremsat, L 76, bærer præg af, at dette er et alvorligt og grundlæggende spørgsmål. Forslaget

har karakter af styrkelse af menneskerettigheder og retsgarantier, og det synes vi i Venstre er den rigtige måde at tage fat på spørgsmålet på.

Der er på en række områder i dette lovforslag en styrkelse af beskyttelsen af det enkelte menneske frem for systemet, og det kan vi til fulde tilslutte os. Vi håber, at de andre partier, som ikke er med i regeringen, kan give tilslutning til, at dette må være strukturen, og at dette må være det væsentlige: hensynet til, at de enkelte personer får styrket deres retssikkerhed og deres retsgarantier.

Jeg skal i øvrigt afstå fra en detaljeret gennemgang af lovforslaget. Det er jo en genfremsettelse, og selv om det ikke er helt uændret, så er principperne, bortset fra bestemmelsen om de lokale klagenevner, de samme som ved tidligere lejligheder.

Hermed være ikke sagt, at vi er uimodtagelige for gode råd, og jeg er med på, at vi i det udvalgsarbejde, der nu skal i gang i Retsudvalget, skal lytte til deputationer og skal lytte til de andre partiers gode råd. Og jeg synes, at det, som fru Lissa Mathiasen sagde her fra talerstolen, i et vist omfang i hvert fald borger for, at vi kan ende med at få et bredt flertal bag den nye lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien.

Vi har et lovforslag mere foran os. Det er fremsat af SF, og jeg kan i store træk henholde mig til det, som justitsministeren har sagt om det, og hans gennemgang af det. Jeg synes også, karakteristikkene af den generelle karakter af forslaget er rigtig. Det går mere ind i selve behandler-situationen og prøver på at opstille et materielt indhold og nogle materielle krav til det. Det kan da virke meget sympatisk, men spørgsmålet er, om det er det, vi har brug for her, om det ikke er på anden måde, disse krav skal tilgodeses. Det være sagt som en generel bemærkning.

Dertil vil jeg så lægge, at der er nogle af de konkrete forslag i SF's lovforslag, L 82, som vi i Venstre sætter store spørgsmålstejn ved.

Der er tanken om et behandlingsteam eller et behandler-team, hvor man vil rive patienten ud af overlægens hidtil enevældige herredømme, og det lyder da rigtigt nok. Det er ikke særlig rart, at det er én person, der kan sidde og diktere alt. Men er det så tanken, at man som patient, som indlagt, skal stilles over for en behandler-gruppe, hvor ansvaret måske kan spilles fra det